

Tentoraz zamieri do Latinskej Ameriky

Blíži sa február, a to okrem obráteného listu v kalendári či hádam možného ochladenia znamená aj významnú skutočnosť, že sa už po šiestykrát všetci môžeme tešiť na festival plný exotických obrázkov, zážitkov z ciest, rozprávání, hudby, rytmov, tanca, chutí a vôní, jedným slovom ETNOFESTIVAL.

Po minuloročnej, blízkej, téme Európa zavítame do krajín vzdialenejších a ponad Atlantik sa presunieme do sveta slnka, strhujúcich rytmov, kávy, usmiatych a nako bezstarostných tvári obyvateľov Latinskej Ameriky. Čím tieto končiny lákajú StredoEurópana a aké slasti či strasti pre neho môžu skrývať? Ako sa povie banán po španielsky a ako teplo je v Ohňovej zemi? Aj na tieto otázky nájdete odpoveď v poslednú februárovú sobotu **24. 2.** vo všetkých spoločenských priestoroch Domu kultúry v Pezinku, kde na večer od **15.00 hod.** budú čakať zaujímavé filmy, prednášky, cestovatelia, vernisáž fotografií, hudba, workshopy a obchodíky s exotickým tovarom z celého sveta, príjemné posedenie s priateľmi v čajovni a mnohé iné... Navyše, od ôsmej hodiny vás určite na záverečnom koncerte očaria a roztancujú rytmy Južnej Ameriky.

V tradičnej filmovej sekcii môžete

tentoraz uvidieť dokumentárny film **Cuba Libre**, o najväčších túžbach obyvateľov ostrova „zmrazeného v čase“, ďalej brazílsky film **Kráľ Afroreggae**, ktorý divákovi priblíži odvrátenú stránku života v Rio de Janeiro, film **Benigo: Zabudnutý revolucionár** z dielne Marlou van den Berg o farmárovi, ktorý bojoval po boku Fidela Castra a Ernesta Che Guevaru a neskôr zažil bolestné vytrie-

ohrozenia, a festivalom Jeden svet, ktorého organizátorom touto cestou ďakujeme.

Ani tento rok nebude na Etnofestivale chýbať sekcia statických obrázkov. Premietnuť majstrovské fotografie a porozprávať zážitky z ciest po krajoch latinsko-amerických vám prídu zaujímaví cestovatelia ako Marek Jurina, ktorý nás prevedie stopom z Buenos Aires do Ria. Do problematiky súčasnej Kuby nás uvedie Ivana Kullová, okrem iného aj autorka knihy Väzni

jedno nekvapivé tajomstvo o Machu Picchu a tiež s ním pcestujeme až do Bolívie – krajiny fiest. Tešiť sa môžeme aj na Eddyho Portellu, ktorý priblíži Peru, ako ho pozná on, a súčasťou jeho prednášky bude aj živý workshop o peruánskej hudbe, kde si každý môže pri niešť aj svoje bubny, píšťalky a iné nástroje a my už sa tešíme, čo všetko sa podarí vytvoriť. Prekvapením tohtoročného festivalu bude tanečná sekcia – živé ukážky latinsko-amerických tancov, kde sa každý môže naučiť čo-to z horúcich krokov tanga, salsy, samby, rumbly a rôznych iných a neskôr to využijť v praxi priamo na parkete.

Počas celého festivalu sa návštevníci budú môcť v čajovni občerstviť povzbudzujúcimi juhoamerickými čajmi s liečivými účinkami, ako je maté, lapacho a mnohé iné. Špecialitou bude aj ponuka brazílskej kávy Fair-trade, ktorá vás nielen prekvapí svojou chuťou, ale sa popri jej popíjaní môžete dozvedieť niečo o spravodlivom obchode s exkoloniálnymi krajinami. Pre tých najsmädnejších pripravíme aj čerstvé miešané drinky ako mojito, cuba libre či piñacolada.

Veru, zdá sa, že tohtoročný Etnofestival bude presiaknutý bohatým programom, ale hlavne dobrou náladou a priateľskou atmosférou podfarbenou rozčítanými piesňami a presvietenou juhoamerickým hrejivým slnkom. Čo dodať? Hádam len, Hasta pronto, amigos! **(babe)**

zvenie z opojných ideálov revolúcie, dokument z prostredia súčasnej Bolívie **Naše heslo: kríza**, a snímku z krásnych čílských Ánd o tom, ako sa darí i nedarí pôvodným indiánskym obyvateľom uhájiť si svoje práva. Všetky filmy budú premietnuté v spolupráci s občianskym združením Človek v

ostrova slobody. So svojimi skúsenosťami sa s nami podeliť ostrieľaný cestovateľ Martin Navrátil. Južná Amerika je čoraz menej vnímaná ako pravlasť starodávnych indiánskych kultúr a preto nám Martin Mykiska o nich porozpráva vo svojich prednáškach Tajomný svet andských civilizácií alebo Inkovia a

Na labutiu pieseň ešte nemyslí

V pezinskej časti Grinava, na Novej ulici, sa nachádza ateliér známeho slovenského sochára Alexandra llečku. Navštívili sme ho pri príležitosti významného životného jubilea – 25. februára sa dožíva 70 rokov.

Alexander llečko sa narodil v Bratislave. V rokoch 1954 – 1961 študoval na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave. Prvé tri roky maliarstvo, potom prešiel na sochárstvo. V rokoch 1967 – 1968 na základe štipendia Herderovej ceny navštevoval Akadémiu výtvarných umení vo Viedni. Býval striedavo v Modre a Revúcej, v roku 1963 sa mu splnil jeden veľký sen, začal stavať v Grinave vlastný ateliér, ktorý v tom roku aj dokončil.

Najskôr sa začal venovať sochárskej tvorbe. Ako materiál si vybral drevo. Grinavské družstvo mu ako protislužbu za výzdobu alegorického voza doviezlo väčšie množstvo dreva – kmene sliviek,

jabloní a gaštanov, ktoré vyrúbali pri budovaní vinohradov. Hoci išlo o surové drevo, dokázal ho hneď zužitkovať.

Jeho sošky sú prevažne tenké, drevo preto rýchlejšie vysychá, bez toho, aby praskalo. Prvú sošku nazval Pieseň o slivkovom dreve.

Popri práci s drevom začal aj modelovať z hlíny. Urobil si vlastnú pec na vypaľovanie keramiky. S prekvapením zistil, že hlina z jeho pozemku je tiež tvárna, vhodná na vypaľovanie. Neraz to využijť.

So svojimi soškami sa zúčastnil na rôznych súťažiach, priniesol si z nich aj ocenenia, čo ho veľmi motivovalo a povzbudilo. Začal viac pracovať, darilo sa mu svoje

výtvary predať, mohol už z tejto činnosti žiť.

Po šesťdesiatom ôsmom nastal v jeho tvorbe útlm, príliš abstraktné plastiky neboli vhodné pre tú dobu. Po úvahe, ako ďalej, sa rozhodol, že začne robiť portréty spisovateľov a známych osobností kultúry. Doteraz ich urobil okolo stovky. Niektoré sú v galériách, časť si odniesli domov literáti a niečo má ešte v ateliéri.

Rok 1987 znamená nové obohatenie jeho umeleckej tvorby. Z jednej galérie chceli kúpiť jeho sochu Melanchólia (hlava ženy s rukou), ale mali požiadavku, aby bola z bronzu. Vyhľadal známeho, s ktorým vyskúšali odlievanie kovového materiálu. Podarilo sa to, od toho času uzreli svetlo sveta desiatky bronzových prác.

Vyskúšal i prácu s kameňom, tento materiál však využíva len príležitostne. Posledne robil náhrobný pomník spisovateľovi Vincovi Šikulovi.

Sochy Alexandra llečka na Slo-

vensku nájdete v Bratislave, Nových Zámkoch, na Štrbskom Plese, v Komárne, Zlatých Moravciach, v Pezinku a inde. V zahraničí v Česku a Nemecku.

Hoci Alexander llečko má už na pleciah sedem krížikov, je ešte veľmi aktívny. V ateliéri stále trávi dlhý čas. Povedal nám, že svoju tvorbu v Grinave začal Piesňou o slivkovom dreve, tak na záver by to mohla byť labutia pieseň, ale necíti, že už je tu ten čas. Má ešte stále veľa tvorivých nápadov, ktoré by chcel stvárať. Vyznal sa, že v Pezinku sa cíti veľmi dobre, mesto krásne a rozmáha sa, páči sa mu jeho poloha, blízkosť hôr, kde hľadá oddych a miesto pre svoju záľubu – zbieranie húb. Robí všetko pre to, aby si udržal telesnú kondíciu, s obľubou si zahrá tenis, na dvore popíli a pokála drevo či urobí iné práce.

Nášmu jubilantovi želáme pevné zdravie a ešte veľa entuziazmu a tvorivých síl. **Milan Oravec**